

□ AVONDROOD □

DOOR ELISABETH ZERNIKE

NEGENDE HOOFDSTUK.

ALS Ina was wakker geworden en langzaam haar oogen opende in den valen, steeds nachtelijker ochtend, dan voelde ze vaak hoe haar denken zocht naar iets, — ze wist niet wat — iets dat ze nog vatten en doorgronden moest. Dan kwam daar wel meest de herinnering aan een nabij verleden, die haar afleidde of lichtelijk verwarde, en geluiden die aan den nieuwen dag behoorden, trokken haar mee in den gewenden stroom der dingen. Ze hoorde Amy door het huis gaan, zacht en bijna onophoudelijk heen en weer; er was dat eerste morgenuur veel te doen. Een open vuur aanleggen op Lilly's kamer, de huiskamer vluchtig aan kant maken, het ontbijt klaarzetten, en dan, op een groot blad, Lilly bedienen. Want dit tweede jaar van haar studie — ze was nu 19 — had ze Ina gevraagd den dag alleen te mogen beginnen. Ze zei: Dit leek haar zoo goed, het werk overzien, niet worden afgeleid, de verantwoordelijkheid voelen en de haar toevloeiende kracht, die ze zoo noodig zou hebben.

Ina begreep het niet geheel, maar had geen oogenblik gearzeld met haar toestemming. Natuurlijk, als Lilly dit wilde en noodig oordeelde! Zijzelf had aan een Engelsch ontbijt nooit kunnen wennen, en nu ze sinds dien herfst alleen aan tafel ging, was ze heel sober geworden. Ook gebeurde het wel, dat ze Amy stilletjes hielp, even op de melk lette, die koken moest, of de eieren voor Lilly bakte. Of ze vroeg Amy een oogenblik bij haar te komen zitten, schonk het meisje zelf een kop thee in. Maar Amy waardeerde dit niet, dorst ook nauwelijks een stoel te nemen; ze wilde liever zorgend rondgaan, had een dwepende vereering voor Miss Lilly opgevat.

Gewoonlijk moest Ina het eerst weg; ze klopte dan aan Lilly's deur, opende die halverwegen en groette. Dit probeerde ze zoo opgewekt mogelijk te doen. Op straat gekomen, vroeg ze zich dan meest nog eens af, hoe ze Lilly had aangetroffen. Het was haast altijd aan de schrijftafel, een blad papier voor zich, een pen in haar hand. Rechts van haar stond een laag tafeltje met het ontbijt. Lilly was niet heelemaal gekleed, ze scheen haar japon op het laatst aan te trekken, wanneer ook al haar mantel klaar lag. De kimono's die ze droeg, vond Ina wat te ouwelijk, of misschien ook alleen te rijp voor haar leeftijd. Maar natuurlijk had Lilly kleedgeld, en was ze in die bijkomstigheden haar eigen baas. Wat het kind 's morgens altijd te schrijven had, wist Ina niet, maar ze stond